

ת"פ 10577/04 - מדינת ישראל נגד אחמד עיסא, שלמה קואן

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

ת"פ 17-04-10577 מדינת ישראל נ' קואן (עוצר בפיקוח) ואח'

לפני כבוד השופט ציון קאפה המבקש	נגד משיבים	1. אחמד עיסא (עוצר בפיקוח) ע"י ב"כ עו"ד איל שמחוני 2. שלמה קואן (עוצר בפיקוח) ע"י ב"כ עו"ד שי טובים
------------------------------------	---------------	--

החלטה בבקשת תיקון כתוב אישום

לפני בקשה לתיקון כתוב אישום בדרך של הוספת אישום נוסף (להלן: "ה*אישום הנוסף*"), וכן עדכון רשות עד' הتبיעה ובקשת החילוט, וזאת בהתאם לסעיף 92 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - "**החוק**").

ה*אישום הנוסף* מיוחס למшиб 2 בלבד (להלן: "ה*משיב*").

מבוא

בראשית, הוגש נגד שני המשיבים כתוב אישום המונה 2 אישומים. האישום הראשון מיוחס למшиб 1 בלבד, עניינו עבירה של סחר בסם מסוכן, עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**הפקודה**"), ועובדותיו אינן צרכות להחלטה זו. האישום השני מיוחס לשני המשיבים, עניינו עבירה של סחר בסם מסוכן בצוותא, עבירה לפי סעיף 13 לפקודה, ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

במהלך הדיונים, כפרו באই כוח הנאשמים בעובדות, והתיק נקבע להוכחות.

בטרם הוחל בשמיית הראיות, הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתוב האישום, באופן של הוספת אישום נגד המשיב, עדכון רשות עד' הتبיעה ובקשת החילוט.

עמוד 1

על פי האמור באישום הנוסף (תיק מרחב חוף, פל"א 17/64222), ביום 09.02.17, בקריות ים, החזик המשיב ברכבו סמ מסוכן מסווג הרואין במשקל כולל של 100.36 גרם, ושם מסוכן מסווג קוקאין במשקל כולל של 35.88 גרם. בגין מעשה זה יוכהה למשיב עבירה של **חזקת סמים שלא לצריכה עצמית**, עבירה לפי סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודה.

להשלמת התמונה העובדתית, יש להביא את עובדות האישום השני בכתב האישום המקורי המיויחסות

במסגרת האישום השני, המיויחס לשני המשיבים, נטען כי משיב 1 הציע לסוכן משתրתי לkn50 גרם קוקאין במחיר של 520 ₪ לגרם, וסך הכל 26,000 ₪ ל-50 גרם. הסוכן נענה להצעה, והשניים הגיעו להיפגש בתאריך 16.12.15 בשעות הצהרים, שאז יגע גם המשיב האמור לספק את הסם. במועד המתווך, הגיע הסוכן למקום המפגש, ונכנס לרכבו של משיב 1, ושילם לו סך של 26 ₪ עבור הסמים, לצד תשלום נוסף בגין שירותו. בסמוך לכך, הגיע המשיב ברכבו, רכב מסוג רנו קango לבן, מ.ר. 7433575, ונעצר ליד משיב 1. משיב 1 רכן לעבר הרכב, וקיבל ממנו חכילה ובה 60.1 גרם קוקאין, אותה מסר לאחר מכן לסוכן. בין המשיב 1 והסוכן סוכם כי הסוכן ישלם את ההפרש עboro 10 הגרם הנוספים שקיבל, ובהתאם, בהמשך שילם הסוכן למשיב 1 סכום נוסף על סך 5000 ₪. משיב 1 ספר את הכספי, ואמר כי יעבירו לידי המשיב. בגין מעשים אלו יוכהה למשיבים עבירה של **סחר בסם מסוכן בצוותא**, עבירה לפי סעיף 13 לפקודה, ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

טענות המבקרת

לטענת בא כוח המדינה, האישום הנוסף קשור קשרם בלביןן לעבירות נשוא האישום השני, באשר מדובר בעבירות באותו סמ אשר אירעו בסמיכות זמניות, וטור שימוש ברכבו של המשיב, ובאותם מכשירי טלפון סלולרי אשר נפתחו ברכבו של המשיב בעת מעצרו. כן נטען כי האישומים כוללים עובדות דומות, בהתאם לאמור בסעיף 86 לחוק, וממילא מבוססים על ראיות מהוות חומר חקירה בתיק הנוכחי, ואשר יש להביען בפני בית המשפט לצורך ביסוס האישום השני. באשר לטעם בגין לא נכלל האישום הנוסף מלכתחילה בכתב האישום, נטען כי במועד הגשת כתב האישום טרם התקבלה חוות דעת סם ביחס לחומרים שנפתחו ברכבו של המשיב. לבסוף, נטען כי משרות החלטה פרשთ התביעה, לא תיגע הגנתו של המשיב נוכח צירוף האישום.

טענות המשיב

בא כוח המשיבטען כי לא היה מקום להגשת התביעה ולהשיפת האישום הנוסף בפני המותב הנוכחי, וכי יש בכך כדי להסביר את המשיב. לשיטתו, האישומים אינם דומים ואף סעיפים העבירות המיויחסים למשיב במסגרתם, הינם שונים. לטענת בא כוח המשיב, קיימת חולשה ראייתית בתיק הנוכחי, העוסק בסחר בסם, ומשכך, בחרה התביעה לצרף "בדלת האחוריות" אישום שונה, מאוחר אחר בארץ, שענינו החזקת סם המיויחסת למשיב, וזאת על מנת להוכיח סוג של התנהגות שיטית מצד המשיב. לבסוף, ציין בא כוח המשיב כי כבר השיב בכתב האישום, וכי היעתרות לבקשת תאלצנו לשנות לחולוטין את מהלך ההגנה.

טענות המשיב 1

בא כוח המשיב 1 ציין כי הבקשה לתקן כתוב האישום אינה נוגעת למרשו, מאחר שהאישום הנוסף אינו מיויחס לו. עם זאת, הביע את הסכמתו העקרונית עם עדות בא כוח המשיב.

דין והכרעה

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים, ראוי להיעתר לבקשתה.

סעיף 92 לחוק, העוסק בתיקון כתוב האישום לאחר תחילת המשפט, מורה כדלקמן:

92. (א) בית המשפט רשאי, בכל עת שלאחר תחילת המשפט, לבקש בעל דין, לתקן כתוב אישום, להוסיף עליו ולגרוע ממנו, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנויות סבירה להtagנון; התיקון יעשה בכתב האישום או ירשם בפרוטוקול.

בעניינו, הבקשה הוגשה לבקשת המאשימה, אשר טענה כי מדובר באישומים המבוססים על עובדות דומות, אשר ניתן היה לצרף מלכתחילה במסגרת כתוב אישום אחד, בהתאם לסעיף 86 לחוק:

86. מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצרוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשוטה.

נקודת המוצא הינה, אפוא, כי ראוי לבחון את הבקשה באמות מידת זיהות בבחינת צירוף האישום הנוסף מלכתחילה, הכל בכפוף לכך שהגנת הנאשם אינה נפגעת בכך הצירוף המאוור.

כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, על מנת לקיים את התנאי שעוניינו עובדות דומות, די בכך שקיים מכנה משותף עובדתי בין האישומים, בשונה מדמיון בסעיפים העבירות או בטיב המעשים:

"סעיף 86 לחוק, רישה, מורה, כי צירופם של כמה אישומים בכתב-אישור אחד הינו כדי בכל אחד משלושה סוגים: כאשר האישומים מבוססים על "אותן עובדות", או על "עובדות דומות", או על "סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת". כמפורט בספרו של קדמי, אישומים המבוססים על "אותן עובדות" הם אישומים העוסקים "בנסיבות שונות של פרשה אחת"; בעודם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כולה אחת" (י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, (תשנ"ח1998-596). פרשتنا נכנסת לגדרו של הסוג השני. האישומים המיוחסים לעותר מבוססים על עובדות דומות, והשוני בטיב המעשים (שבמקרה האחד המדובר ברצח ובמקרה השני בניסיון לרצח) אינם

עליה אינו מורייד. זאת ועוד: התנאי בדבר "עובדות דומות" אין ממשעו כי בין עובdotיהם של האישומים אין כל הבדל. כל שצורך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שאישומים מבוססים על עובdotות שרבות, או עיקרין, דומות כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על "עובדות דומות" (בג"ץ 5283/98 **חדר נ' הרכב כב' השופטים י' צמח מ' נאורים מ' אריד שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים**, נה (3) 721).

בעניינו, האישום השני מייחס למושיב עבירה של סחר בסם מסוכן, לאחר שסחר מותך ורכבו בסם מסוכן מסווג קוקאין, בכמות גדולה. באישום הנוסף, מייחס למושיב כי החזיק ברכבו סמים מסוכנים מסווג קוקאין והרואין בכמות גדולה, שלא לצריכה עצמית. בנסיבות אלה, אני סבור כי יש לקבוע שמתקנים דמיון בין העובdotות הרלוונטיות. הגם שסעיפי האישום שונים, והגמ שיש שני בטיב המעשים המייחסים למושיב, הרי שההתמונה העובדתית המצטנית משנה האישומים בשני האישומים מייחסות למושיב עבירות סמיים, קוקאין באישום השני וקוקאין באישום הנוסף, בכמותות גדולות, אשר ביצע תוך שימוש ברכבו. ניתן כי לטענת התביעה, אשר לא הוכחה, עשה המושיב שימוש גם באותו מכשירי טלפון נייד בשני המקרים.

בנסיבות אלה, אני סבור כי יש מקום להתר את צירוף האישום הנוסף.

כמוזכר לעיל, תנאי לצירוף האישום מכוח סעיף 92 לחוק הוא כי ניתנה לנאים "הוזדמנות סבירה להtagון". פרשנות תיבת זו נדונה בפסק דין רבים של בית המשפט העליון, וכן למשל נפסק בע"פ 3263/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (19.3.2017), אשר ניתן לאחרונה:

"התנאי להחלטתו של הכלל האמור הוא שלנאים הייתה הזדמנות סבירה להtagון מן הבדיקה ה"טכנית-דינית", היינו, שעדמה בפניו יכולת להביא עדים וראיות לעניין העובdotות האמורות; וכן הבדיקה ה"מהותית", היינו, שעדמה בפניו אפשרות להציג קו הגנה תוך התייחסות גם לעובdotות אלו (ראו: ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 541, 534 (2002); ע"פ 090/079 חן נ' מדינת ישראל, פסקאות 49-51 (9.2.2011); ע"פ 2760/09 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 42 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארץ (7.10.2015))."

פסק דין זה דין אמן בסעיף 184 לחוק, אך כוחו יפה גם במקרה לסעיף 92, כבעניינו (ראו לעניין זה ע"פ 5019/09 **חוליווה נ' מדינת ישראל** (20.08.2013)).

לאור האמור, ובנסיבות המקרה שלפנינו, כאשר הבקשה לתקן כתוב האישום הוגשה עוד טרם הchèלה פרשת ההוכחות, אני קובע כי קיימת למושיב הזדמנות סבירה להtagון מפני האישום הנוסף.

סוף דבר, אני מקבל את הבקשה.

כתב האישום המתוון ייסרך למערכת הנט על ידי המאשימה.

המציאות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ח, 28 ספטמבר 2017, בהעדך
הצדדים.